

Si haguessis entrat per l'altra banda del carrer no ho haguessis vist. Hauries passat de llarg, amb el cap emboirat, capficada en els teus plans d'aquesta tarda, en el com fer equilibris amb les dues feines i el sou de precària autònoma de baix nivell. Segurament hauries arronsat el nas en notar a la primera inspiració l'olor a orins de gat (i el que no són gats), a edificis vells enmig de tendes sense portes i tàpies repintades amb eslògans obsolets i demás mostres d'art urbà i intervencions més o menys creatives, menys o més llastimoses. No hauries pensat que sort que és de dia i no t'has equivocat ficant-hi en aquest carreró estret i llarg, amb veïnats gens disposats a intervenir en una situació d'aquelles que imagines cada nit, quan camines sola de tornada cap a casa i amb uns quants vins ballant dins del teu cap.

Però has decidit girar just una cantonada abans, i ara et converteixes, inevitablement, en testimoni. No hi ha olor d'excrements ni altres líquids de procedència humana o animal però sí hi ha alguna cosa que et penetra las foses nasals i fa que et quedes aturada, com si davant teu hi hagués una pantalla transparent i tinguessis por de colpejar-la. No ho identifiqués, al principi. Però encara que no et pots moure si que pots alçar els ulls, et basta una mirada al front per a què, com embolicada en una màgica sinestèsia, et deixes envair per una nova fragància delirant. Fa olor a sexe, i la raó es troba només a uns metres de tu. Contemples, gràcies a la capa d'invisibilitat que et permet el fet de ser la lectora d'aquest relat, aquella mà de pell de cartró, una extremitat que exigeix i domina només amb la seva presència. Veus un cap baix, amb la boca entreoberta, la llengua a tocar dels llavis, formant una ganyota de gaudi obscur. Els cabells de ella, amb un color indescriptible que va conèixer millors èpoques, desordenats i indolents, es mouen cap endavant i cap enrere, en un ball mecànic i anodí. Et fa ganes provar de tallar els fils d'aquesta marioneta i deixar que caigui al terra, vençuda, per tal d'aturar l'espectacle. Mires al teu voltant però ets l'única espectadora de l'escena. Vols apartar la mirada però no pots. La marioneta s'accelera i el cap del ventríloc s'aixeca i es deixa caure cap enrere, fruit d'un èxtasi que et remou l'estomac. El rostre, fet de pedaços solts que semblen no encaixar, amb la pell viscosa i suorosa per l'esforç, es contreu, arribant al final. El desencaixar de la marioneta i l'home és brusc, amb un soroll buit, i el cap amb cabells desdibuixats s'inclina i llança una escopinada al terra.

Les mans d'ambdós es creuen un segon i cau el teló de l'escena. El cap de cabells desordenats es reubica en la vertical i, lluny de detectar la teva presència, dirigeix la mirada cap a dalt, fins al segon pis. Ets a temps de veure com un altre cap, ara de cabells rossos i llisos, ben pentinats, s'amaga darrere de les cortines. Amb el que sembla un gest de resignació i tristesa, el cap de color imprevisible es mou d'una banda a l'altra i torna a concentrar-se en l'altra cantonada, d'on ve l'olor a orins i per on t'hagués vist passar a tu en aquell precís moment, si haguessis entrat pel següent carrer.

Decideixes seguir-ne aprofitant els teus privilegis com a espectadora i et dirigeixes, ara que et pots moure, fins al portal d'aquell segon pis. L'entrada és obscura, estreta, i hi ha

un banc antic de fusta que ocupa gairebé tot l'espai entre l'escala i la paret. Puges els escalons alts amb certa impaciència i no et creues amb ningú. Obres la porta amb poca decisió, i dones una puntada sense preveure-ho a una sabata que desentona, allà desterrada, després del naufragi. La lluita ha estat grossa, però no identifiqués de quin tipus. Els plats de menjar sobre la taula, les copes de vi en terra, ben a prop del sofà, un condó usat davant del lavabo i una desfeta de dona amb un retolador a la mà escrivint paraules de càstig o venjança, segons s'interpreten, en la superfície d'un espill amb el marc de fusta obscura. Hi havia altres missatges, d'aquells de petits plaers i "gaudeix del teu dia" però han estat esborronats per la màniga del pijama.

Com ella mateixa pareix esborronada i desfigurada. Ha estat improvisat com sempre, diu en veu alta. He estat disponible com sempre. Sóc una merda com sempre. No et mira, però saps que també et parla a tu. El mateix olor a sexe t'acompanya quan fas mitja volta i et llances a córrer escales avall.

Al portal t'esperen els ulls del cap dels cabells de color imprecís, i establiu una complicitat que t'arriba a les entranyes i et descús la pell per tornar-te del revés, com una peça de roba que retorna al seu estat original abans de ser recol·locada dins l'armari.

Ara tranquil·la, respira, pots tornar cap a casa, vomitar o seguir amb la teva vida. Res d'això no ha passat, només t'ho han explicat o ho has imaginat, i es quedarà per sempre en aquell carreró, pel que passes cada dia.